

**CURS
DE DREPT CIVIL
PERSOANELE**

Curs selectiv și teste grilă

Prof. univ. dr.
CORNELIU TURIANU

CURS DE DREPT CIVIL

PERSOANELE

Curs selectiv și teste grilă

Editura Universitară

Tehnoredactare computerizată: Angelica Badea
Coperta: Angelica Badea

Copyright © 2008
Editura Universitară
Director: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33,
Sector 1 , București
Tel. / Fax: 021 – 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

**EDITURĂ RECUNOSCUTĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL CERCETĂRII
ȘTIINȚIFICE DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL SUPERIOR (C.N.C.S.I.S.)**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TURIANU, CORNELIU

Curs de drept civil : curs selectiv și teste
grilă / Corneliu Turianu. – București : Editura Universitară,
2008

ISBN 978-973-749-384-2

347(075.8)

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate Editurii Universitare.

Distribuție: tel./fax: 021-315.32.47
021-319.67.27
comenzi@editurauniversitara.ro

ISBN 978-973-749-384-2

CUPRINS

I. Privire generală asupra subiectelor de drept civil

1. Definiția generală a subiectului de drept civil	9
2. Categoriile subiectelor de drept civil.....	10
3. Capacitatea persoanelor	
A. Capacitatea civilă a persoanei fizice.....	15
B. Capacitatea civilă a persoanei juridice.....	20
4. Sediul legislativ al materiei persoanelor fizice și persoanelor juridice.....	22

II. Persoana fizică

1. Capacitatea de folosință a persoanei fizice	
A. Noțiune și caractere juridice	24
B. Începutul capacității de folosință a persoanei fizice	29
C. Conținutul capacității de folosință a persoanei fizice	32
D. Încetarea capacității de folosință a persoanei fizice	
I. Declararea judecătorească a morții persoanei fizice.....	39
II. Declararea judecătorească a dispariției.....	42
III. Declararea judecătorească precedată de declararea dispariției.....	46
IV. Declararea morții neprecedată de declararea dispariției ..	46
V. Procedura declarării judecătorești a morții.....	47
VI. Comorienții.....	50
2. Capacitatea de exercițiu a persoanei fizice	
A. Noțiune și caractere juridice	52
B. Premisele și felurile capacității de exercițiu a persoanei fizice...	54
C. Lipsa capacității de exercițiu a persoanei fizice.....	55
D. Capacitatea de exercițiu restrânsă.....	58
E. Capacitatea de exercițiu deplină.....	62
F. Sancțiunea nerespectării regulilor capacității de exercițiu....	64

III. Ocrotirea persoanei fizice prin mijloace de drept civil

1. Ocrotirea minorului	
A. Ocrotirea părintească	68

B. Tutela minorului.....	75
C. Curatela minorului.....	88
2. Ocrotirea bolnavului psihic prin interdicția judecătorească	
A. Definiția interdicției judecătorești	91
B. Condițiile de fond care trebuie întrunite pentru punerea sub interdicție a unei persoane.....	92
C. Procedura punerii sub interdicție.....	95
D. Efectele punerii sub interdicție judecătorească.....	100
E. Ridicarea interdicției judecătorești.....	102
3. Ocrotirea persoanei fizice prin curatelă	
A. Felurile curatelei.....	103
B. Cazuri de instituire a curatelei.....	104
E. Încetarea curatelei.....	108
4. Ocrotirea copilului prin adopție	
A. Organe care au atribuții în cazul adoptării unui copil	109
B. Conținutul ocrotirii copilului prin adopție	111

IV. Identificarea persoanei fizice

1. Considerații generale	
A. Definiție	115
B. Necesitatea identificării persoanei fizice	115
C. Enumerarea principalelor mijloace de identificare	116
2. Numele	
A. Noțiune și caractere juridice	116
B. Numele de familie.....	119
C. Prenumele.....	129
D. Pseudonimul și porecla.....	131
3. Domiciliul	
A. Noțiune, importanță, caractere și feluri.....	133
B. Reședința.....	139
4. Starea civilă	
A. Noțiune și caractere juridice	141
B. Acțiunile de stare civilă	143
C. Înregistrările de stare civilă	144
D. Actele de stare civilă	148
5. Codul numeric personal	153

V. Persoana juridică

1. Noțiunea, clasificarea și elementele constitutive ale persoanei juridice	
A. Noțiunea persoanei juridice	155
B. Clasificarea persoanelor juridice	156
C. Elementele constitutive ale persoanei juridice	161
2. Înființarea persoanei juridice	
A. Aspecte generale	164
B. Conținutul modurilor de înființare	165
3. Capacitatea civilă a persoanei juridice	
A. Aspecte generale	168
B. Capacitatea de folosință a persoanei juridice	169
C. Capacitatea de exercițiu a persoanei juridice	172
4. Încetarea persoanei juridice	
A. Comasarea	176
B. Divizarea.....	177
C. Dizolvarea persoanei juridice.....	178
5. Identificarea persoanei juridice	
A. Generalități.....	182
B. Denumirea și sediul persoanei juridice.....	184
C. Celelalte atribute de identificare	186

ANEXĂ

1. Teste grilă	189
2. Răspunsuri.....	231

I. PRIVIRE GENERALĂ ASUPRA SUBIECTELOR DE DREPT CIVIL

1. DEFINIȚIA GENERALĂ A SUBIECTULUI DE DREPT CIVIL

Ordonarea comportamentului uman printr-un sistem de reguli menit, în ultimă instanță să asigure cadrul necesar realizării și ocrotirii intereselor esențiale ale tuturor membrilor societății și ale fiecăruia în parte este rațiunea existenței dreptului.

Dreptul este o creație umană și are în centrul său omul. Cu toate acestea, accentul se pune nu atât pe existența biologică a ființei umane, cât pe aptitudinea sa de a reacționa responsabil în societate, în raporturile cu semenii.

Existența biologică reprezintă premisa dobândirii personalității, înțeleasă ca aptitudine de a avea drepturi și obligații civile. Pentru dreptul civil indivizii umani, priviți izolat sau în asocieri relevante, sunt persoane¹.

Persoanele au o voință și interese, sunt titulare de drepturi și obligații și au puterea de a acționa intrând astfel în raporturi unele cu altele. Se relevă astfel calitatea lor de

¹ Sub aspect etimologic, este de menționat că termenul “persoană” provine din cuvântul latin *persona*, care desemna la teatru masca pe care o purta pe scenă actorul, sugerând rolul său în piesă; preluându-se acest cuvânt în drept, s-a dorit să se exprime rolul omului de actor pe scena vieții juridice. De reținut că, în dreptul roman, cuvântul *persona* nu era folosit și pentru desemnarea persoanei juridice.

subiecte de drept și în particular de subiecte ale raporturilor juridice civile. Termenul *subiect* provine de la latinescul *subjectus*, el însuși derivat din *subjicio* al cărui înțeles este de a spune.

În prezent, orice individ uman este o persoană și poate fi titular de drepturi și de obligații, deci are calitatea de subiect de drept.

Există două categorii de persoane: persoanele fizice și persoanele juridice care constituie subiectele raportului juridic.

În consecință, prin *subiect de drept civil se înțelege* *acea specie de subiecte de drept care cuprinde persoana fizică și persoana juridică, în calitate de titulari de drepturi subiective și obligații civile.*

2. CATEGORIILE SUBIECTELOR DE DREPT CIVIL

Subiectele de drept civil, adică participanții la raporturile juridice civile (purtătorii de drepturi subiective civile și de obligații civile), se împart în două categorii: *persoanele fizice și persoanele juridice.*

“Persoana fizică” este subiectul *individual* de drept, adică *omul privit ca titular de drepturi și obligații civile.*

“Persoana juridică” este subiectul *colectiv* de drept, adică un *colectiv de oameni care, întrunind condițiile*

cerute de lege, este titular de drepturi și obligații civile. Expresia echivalentă este de "persoană morală"¹.

Fiecare dintre aceste două mari categorii de subiecte de drept civil comportă unele *subdiviziuni* ori *subcategorii*, astfel:

A. În categoria ***persoanelor fizice*** pot fi deosebite următoarele subcategorii:

a) *După criteriul vârstei* (respectiv al existenței unui anumit discernământ, care să permită manifestarea voinței subiectului de drept în deplină cunoștință de cauză), distingem:

– *minorii până la împlinirea vârstei de 14 ani*, care sunt persoane fizice lipsite de capacitate de exercițiu;

– *minorii cu vârsta între 14 și 18 ani*, care sunt persoane fizice cu capacitate de exercițiu restrânsă;

– *majorii* (persoanele fizice de peste 18 ani, precum și femeia care se căsătorește, în condițiile prevăzute de lege, înainte de împlinirea vârstei de 18 ani) cu deplină capacitate de exercițiu.

b) *După criteriul cetățeniei*², persoanele fizice mai pot fi categorisite în:

¹ Această expresie este folosită, în chiar titlu de Decretul nr. 31/1954 („privind persoanele fizice și persoanele juridice”). În doctrina mai veche, mai ales, ceea ce în prezent se desemnează prin expresia „persoană juridică” era desemnat prin formula *persoană morală* (pentru a o deosebi de persoana *fizică*, adică omul, privit individual).

² A se vedea C. Dariescu, *Cu privire la cetățenia copilului minor, fost cetățean român, devenit cetățean străin, după desfacerea adopției sale internaționale în străinătate*, în „Dreptul” nr. 10/2000, p. 41-47.

- persoane fizice care sunt de *cetățenie română* și
- persoane fizice care sunt de *cetățenie străină*; includem aici și persoanele fizice *fără cetățenie* – numite *apatrizi* și pe cele cu *dublă cetățenie* (din care nici una nu este română).

Clasificarea în discuție prezintă importanță juridică și pentru dreptul civil, spre exemplu, în privința schimbării numelui pe cale administrativă (potrivit art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 41/2003 privind dobândirea și schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice) poate fi solicitată de cetățenii români și de apatrizii domiciliați în România; a acordării creditelor la care se referă Legea locuinței nr. 114/1996 și Legea nr. 190/1999 privind creditul ipotecar pentru investiții imobiliare (persoanele fizice care pot beneficia de credite în condițiile acestei legi trebuie să aibă cetățenie română și domiciliul în România) etc.

- c) Într-o altă clasificare, putem face distincție între :
- persoane fizice cu domiciliul în România ;
 - persoane fizice cu domiciliul în străinătate.

Această clasificare prezintă importanță juridică, de exemplu, în ceea ce privește adopția, schimbarea numelui, la care se referă Ordonanța de urgență nr. 25/1997 cu privire la adopție, Legea nr. 105 / 1996 privind evidența populației și cartea de identitate, Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă.

B. În categoria ***persoanelor juridice***, de asemenea, putem distinge următoarele *subcategorii*:

- a) După criteriul *formeii dreptului de proprietate care este sursa formării patrimoniului*, pot fi deosebite:

– *persoanele juridice de stat*; din această subcategorie fac parte: statul, organele de stat, ale celor trei puteri (legislativă, executivă și judecătorească), instituțiile de stat, unitățile administrativ-teritoriale¹, regiile autonome și societățile comerciale cu capital integral de stat;

– *persoanele juridice private sau particulare*; din această subcategorie fac parte toate persoanele juridice – cu excepția celor de stat, cooperatiste și mixte –, precum societățile comerciale, cele agricole, cultele religioase, asociațiile de locatari;

– *persoane juridice cooperatiste și obștești*; din această subcategorie fac parte: cooperativele, organizațiile obștești (partide politice, uniuni, asociații, ligi, sindicate);

– *persoane juridice mixte*; aici se încadrează societățile mixte, adică cele înființate prin participarea de asociații români și străini.

Această clasificare prezintă interes sub aspectul înființării și al regimului juridic al bunurilor din patrimoniu.

b) După criteriul *naționalității*² lor, deosebim două subcategorii:

– persoane juridice *române*;

– persoane juridice *străine*.

¹ A se vedea M. Nicolae, *Considerații asupra calității de subiect de drept civil a unităților administrativ-teritoriale*, în „Dreptul” nr. 5/2002, p. 26–50.

² A se vedea Ș. Deaconu, *Naționalitatea și cetățenia în dreptul român*, în „Dreptul” nr. 12/1999, p. 17–25.

c) După *sediul lor*, distingem două subcategorii de persoane juridice:

- cele cu sediul *în România*;
- cele cu sediul *în străinătate*.

d) După *natura scopului lor*, persoanele juridice se împart în:

- persoane juridice cu scop *patrimonial*;
- persoane juridice cu scop *nepatrimonial*.

3. CAPACITATEA PERSOANELOR

Personalitatea juridică (capacitatea) reprezintă aptitudinea de a fi subiect de drept, deci aptitudinea de a fi titular de drepturi și obligații.

Personalitatea juridică este unică, adică una singură pentru fiecare subiect de drept (persoană fizică sau juridică), însă există prin capacitățile din diferitele ramuri de drept. Așadar, o parte a capacității juridice este capacitatea civilă.

Capacitatea civilă – expresie care desemnează capacitatea de ramură, adică *de drept civil – se înfățișează ca o noțiune sintetică generală*: capacitatea de folosință și capacitatea de exercițiu alcătuiesc împreună¹ capacitatea civilă a persoanei.

¹ Dacă, în raport cu capacitatea civilă, atât capacitatea de folosință cât și capacitatea de exercițiu constituie diferențe specifice, fiind componentele ori elementele sale, în raporturile dintre ele, capacitatea de folosință este premisa necesară, obligatorie a capacității de

A. Capacitatea civilă a persoanei fizice

Prin capacitatea civilă a persoanei fizice înțelegem acea parte a capacității juridice ce constă în aptitudinea persoanei fizice de a avea drepturi subiective civile și obligații civile și în aptitudinea de a dobândi și exercita drepturi subiective civile, prin încheierea de acte juridice civile.

În raport cu *componentele* ori *elementele sale*, distingem:

a) ***Capacitatea de folosință a persoanei fizice*** este acea parte a capacității civile care constă în *aptitudinea generală și abstractă a omului de a dobândi drepturi și de a-și asuma obligații civile* (art.5 alin. 2 din Decretul nr. 31/1954); aceste drepturi și obligații sunt civile, iar nu drepturi și obligații în general, ceea ce rezultă din art. 1 și 2 din același act normativ, care recunoaște persoanei fizice și persoanei juridice drepturile subiective civile, iar nu orice drepturi.

Iar, potrivit art. 7 din Decretul nr. 31/1954: *“Capacitatea de folosință începe de la nașterea persoanei și încetează o dată cu moartea acesteia. Drepturile copilului sunt recunoscute de la concepțiune, însă numai dacă el se naște viu”*.

Așadar, capacitatea civilă de folosință a persoanei fizice începe, în principiu, de la data nașterii.

De la această regulă există însă o excepție, în sensul că drepturile copilului sunt recunoscute de la concepțiune, însă

exercițiu; prin urmare persoana – fizică sau juridică – nu poate avea capacitate de exercițiu fără a avea, în prealabil, capacitate de folosință.

numai dacă el se va naște viu – *infans conceptus pro nato habetur quoties de commodis eius agitur*.

Această excepție, care este cunoscută în doctrină și sub numele de *capacitatea de folosință anticipată a persoanei fizice*, își găsește aplicare dacă sunt îndeplinite cumulativ două condiții :

- să fie vorba de drepturile copilului, iar nu de obligații civile pentru acesta ;

- copilul să se nască viu (nu însă neapărat și viabil), fiind deci suficient ca respectivul copil să fi respirat cel puțin o dată.

Dispozițiile legale referitoare la recunoașterea capacității de folosință în favoarea copilului conceput trebuie coroborate cu art. 61 C. fam., care reglementează timpul legal al concepției, care este cuprins între a treisuta și a sutazecea zi dinaintea nașterii copilului.

Art. 61 C. fam. instituie două prezumții legale:

- prezumția celei mai lungi gestații și celei mai scurte gestații, care este o prezumție legală absolută irefragabilă;

- prezumția că este posibilă concepțiunea în oricare din zilele cuprinse în intervalul (de 121 zile) situat între a 300-a și a 180-a zi dinaintea nașterii, care este o prezumție legală relativă, în sensul că este admisibilă proba care tinde a dovedi că era posibilă concepțiunea numai într-o anumită porțiune a intervalului de 121 zile.

Potrivit art. 7 alin. 1 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice capacitatea de folosință începe de la nașterea persoanei și încetează odată cu moartea acesteia.

Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă¹ prevede că dovada decesului persoanei fizice se poate face numai în baza actului de deces (art. 13), întocmit, de regulă, de autoritatea administrației publice locale în a cărei rază teritorială s-a produs decesul, pe baza declarației verbale făcute de către membrii familiei decedatului, iar în lipsa acestora, de către colocatari, vecini, administratorul imobilului, medicul sau alt cadru din unitatea sanitară unde s-a produs decesul, și a certificatului medical constatator al decesului (art. 34). Dacă însă nu este posibilă constatarea fizică a decesului, deoarece cadavrul nu poate fi găsit ori nu poate fi identificat, actul de deces se va întocmi numai în baza unei hotărâri judecătorești declarative de moarte, rămase irevocabile (art. 41)².

Așadar, în dreptul nostru este exclusă, în principiu, dovada decesului unei persoane (ca și a altor elemente de stare civilă) cu alte mijloace de probă decât cu actul de stare civilă respectiv cu actul de deces și certificatul eliberat în baza lui. Și aceasta, cu atât mai mult cu cât potrivit art. 19 din Decretul nr. 31/1954 *cel dispărut este socotit a fi în viață dacă nu a intervenit o hotărâre declarativă de moarte, rămasă irevocabilă*, chiar dacă decesul acestuia ar fi fost probabil, deoarece ar fi dispărut

¹ Legea nr. 119/1996 a fost publicată în M. Of. nr. 282 din 11 noiembrie și modificată expres sau implicit prin Legea nr. 23/1999, publicată în M. Of. nr. 35 din 28 ianuarie 1998.

² Cu privire la declararea judecătorească a morții, reglementată în prezent de Decretul nr. 31/1954 (art. 16 și 20) și Decretul nr. 32/1954, a se vedea *infra*, p. 39.

în împrejurări care îndreptățesc a se presupune decesul (incendiu, accident, cutremur, război etc.).

De la regula dovedirii stării civile cu actele de stare civilă și certificatele eliberate pe baza acestora (art. 22 din Decretul nr. 31/1954; art. 13–14 din legea nr. 119/1996) există excepții și anume în cazurile când poate interveni reconstituirea sau întocmirea ulterioară a actelor de stare civilă (art. 16 din Legea nr. 119/1996):

- nu au existat registre de stare civilă;
- registrele de stare civilă au fost pierdute ori distruse în totalitate sau în parte;
- nu este posibilă procurarea din străinătate a certificatelor de stare civilă sau a extraselor după actele de stare civilă;
- întocmire actelor de stare civilă a fost omisă sau refuzată¹.

În toate aceste cazuri, starea civilă se poate dovedi prin orice mijloace de probă, inclusiv martori.

b) Dreptul civil reglementează însă și modalitatea concretă prin care o persoană își poate valorifica direct, ea însăși, această calitate potențială, în condiții de deplină „egalitate”².

¹ În același sens sunt și prevederile art. 24 din Decretul nr. 31/1954 potrivit căroră, în cazurile de excepție arătate, starea civilă se va putea dovedi, înaintea instanței judecătorești, prin orice mijloc de probă admis de lege.

² Decretul nr. 31/1954 consacră, expres, principiul egalității în fața legii civile, pe planul capacității de folosință a persoanei fizice în art. 4 alin. 2, astfel: „*Sexul, rasa, naționalitatea, religia, gradul de cultură sau originea nu au nici o înrâurire asupra capacității*” – s.n.

Această reglementare constă în instituirea *capacității de exercițiu a persoanei fizice*, definită ca fiind acea parte a capacității civile care constă în *aptitudinea omului de a-și exercita drepturile civile și de a-și îndeplini obligațiile civile, prin încheierea de acte juridice* (art. 5 alin. 3 din Decretul nr. 31/1954).

Pentru punerea în valoare a capacității de folosință în mod direct și personal, prin săvârșirea de acte juridice, este necesar să existe un anumit discernământ care să permită manifestarea voinței subiectului de drept în deplină cunoștință de cauză.

Dacă maturitatea persoanei nu este o condiție a existenței sale ca subiect de drept¹ – a existenței capacității de folosință –, ea este însă o condiție indispensabilă a exercitării drepturilor prin încheierea unor acte de voință – cum sunt actele juridice.

Capacitatea de folosință este, deci, premisa necesară, obligatorie a capacității de exercițiu ; altfel spus, persoana fizică nu poate avea capacitate de exercițiu fără a avea, în prealabil, capacitate de folosință.

Așadar, dacă toate persoanele au capacitate de folosință, nu toate au capacitate de exercițiu.

Sub acest aspect, persoanele fizice pot fi: *persoane deplin capabile* (persoana devenită majoră la împlinirea vârstei de 18 ani; femeia sub 18 ani se căsătorește,

¹ Constând în aptitudinea omului de a fi titular, purtător de drepturi și obligații civile, capacitatea de folosință exprimă însăși esența calității omului de a fi *subiect individual de drept civil*.

dobândind astfel deplina capacitate de exercițiu); *persoane cu capacitate de exercițiu restrânsă* (minorul care a împlinit vârsta de 14 ani); *persoane lipsite de capacitate de exercițiu* (minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani; persoana pusă sub interdicție).

B. Capacitatea civilă a persoanei juridice

În raport de componentele ori elementele sale:

a) ***Capacitatea de folosință a persoanei juridice*** este acea parte a capacității civile care *constă în aptitudinea subiectului colectiv de drept civil de a avea drepturi și obligații civile.*

Potrivit art. 33 din Decretul nr. 31/1954, această capacitate se dobândește *de la data înregistrării* sau de la o altă dată (după distincțiile prevăzute în acest articol).

Caracterul juridic distinct al capacității de folosință a persoanei juridice îl constituie *specialitatea* ei și care cuprinde posibilitatea subiectului colectiv de drept civil de a avea numai acele drepturi și obligații civile care se circumscriu principiului specialității capacității de folosință a persoanei juridice¹, adică acelea care sunt în acord cu scopul pentru care persoana juridică a fost înființată.

¹ Diferențierea existentă între cele două categorii de subiecte de drept civil impune o anumită precizare: pe câtă vreme capacitatea de folosință a persoanelor fizice, expresie a statutului social al acestora, este egală pentru toate subiectele de drept, ele însele fiind socialmente egale, capacitatea de folosință a persoanelor juridice este clădită pe alte premise social-juridice.

Într-adevăr, persoanele juridice, ca formațiuni colective sunt create cu anumite scopuri, diferențiate. Una este poziția unei persoane

b) *Capacitatea de exercițiu a persoanei juridice* este acea parte a capacității civile care *constă în aptitudinea sa de a-și exercita drepturile civile și de a-și îndeplini obligațiile civile, prin încheierea de acte juridice, de către organele sale de conducere.*

Potrivit art. 35 alin. 1 și 2 din Decretul nr. 31/1954: „Persoana juridică își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale.

Actele juridice făcute de organele persoanei juridice, în limita puterilor ce le-au fost conferite, sunt actele persoanei juridice însăși”, iar potrivit art. 36: „Raporturile dintre persoana juridică și cei ce alcătuiesc organele sale sunt supuse, prin asemănare, regulilor mandatului, dacă nu s-a prevăzut altfel prin lege, actul de înființare ori statut” – s.n.

Așadar, atâta timp cât nu au fost constituite încă aceste organe, persoana juridică poate exista, având deci

juridice ce acționează în economie, alta este poziția unei persoane juridice din sectorul social – cultural.

Diferențierea scopurilor concrete ale fiecărei persoane juridice impune în mod necesar diferențierea capacității lor de folosință. De aceea, discutând calitatea de subiect de drept a persoanelor juridice – capacitatea lor de folosință – trebuie să avem în vedere principiul specialității care face ca persoanele juridice să nu aibă, toate, aceeași capacitate de folosință.

Așa cum o spune în termeni deosebit de preciși art. 34 din Decretul nr. 31/1954: „Persoana juridică nu poate avea decât acele drepturi care corespund scopului ei, stabilit prin lege, actul de înființare sau statut. Orice act juridic care nu este făcut în vederea realizării acestui scop este nul”.

capacitate de folosință, însă ea nu va avea deocamdată capacitatea de exercițiu.

4. SEDIUL LEGISLATIV AL MATERIEI PERSOANELOR FIZICE ȘI PERSOANELOR JURIDICE

În prezent statutul persoanelor fizice și al persoanelor juridice este conturat prin următoarele acte normative principale: *Codul civil, Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice; Codul familiei adoptat prin Legea nr. 4/1954, în special Titlul III, Ocrotirea celor lipsiți de capacitate, a celor cu capacitate restrânsă și a altor persoane; Decretul nr. 32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului familiei și a decretului privitor la persoanele fizice și la persoanele juridice; Legea nr. 105/1996 privind evidența populației și cartea de identitate; Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă; Ordonanța de urgență nr. 25/1997 cu privire la adopție; Ordonanța de urgență nr. 26/1997 privind protecția copilului aflat în dificultate, Legea nr. 2/1998 privind prelevarea și transplantul de țesuturi și organe umane etc.*

După cum se observă, unele dintre aceste acte normative constituie principale izvoare pentru alte ramuri de drept, însă ele conțin și norme juridice civile, norme care interesează instituția de drept civil a persoanei fizice.